

Volume 76
JANUARY
1999
SAUSIS
NR. 1

SKAUTU AIDAS

SKAUTU AIDAS

"SKAUTU AIDAS" (USPS 497-840) is published monthly, except July and August for \$10 per year by Lithuanian Scouts Association, Inc. a non profit Illinois Corporation, 4613 W. 106th Place, Oak Lawn, IL 60453-5246.

Periodicals postage paid at Oak Lawn, IL and additional mailing offices.

POSTMASRE: Send address changes to SKAUTU AIDAS, 4613 W. 106 Pl., Oak Lawn, IL 60453-5246

*****

Office of Publication
SKAUTU AIDAS
4613 W. 106th Place
Oak Lawn, IL 60453-5246

Managing Editor
Mrs. Albina Ramanauskas
4613 W. 106th Place
Oak Lawn, IL 60453-5246

*****

Oficialus
LIETUVIŲ SKAUTŲ S-GOS
organas
Isteigtas 1923.III.15, Šiauliuose, Lietuvoje

Leidžia LSS TARYBOS PIRMIJA

Redaktorius
v.s. Antanas Saulaitis
2345 West 56 Street
Chicago, IL 60636

Administratorė
v.s. Albina Ramanauskienė
4613 W. 106 Place
Oak Lawn, IL 60453-5246

*****

Prenumeratos mokestis - \$10.00
Oro paštu | užsienį - \$40.00
Garbės leidėjo - \$30.00
Garbės prenumerata - \$20.00

SKAUTŲ AIDĄ PARĖMĖ

Lietuvių Fondas - \$1000.00

Kaip gražiai vadinama ta vieta, kur gyveno ir per amžius gyvens Dievas su savo išrinktaisiais! Koks nuostabus VISAGALIO DIEVO, DANGAUS KARALYSTĖS ir JOS VAIKŲ įvaizdis. Šis dažnas NT posakis reiškia pačią Dievo egzistencijos esmę, patį faktą ir pačią jo viešpatiją. Tatai ne kokia išgalvota, bet paslaptinga, su Jėzumi ir Marija susijusi dabarties ir būsimoji tikrovė, naujoji Kristaus išganymo tvarka, amžinosios palaimos būseną, neišnyksianti visoms tautoms, rasėms, giminėms, gentims ir kalboms, ne tik žydų tautai

jau viskas surengta” Lk14, 16-17. Tiktai pakviestieji ėmė atsikalbinėti: vienas pirkto dirvą, antras – jaučių jungą, trečias – vedė. Jie labai užsiėmė. Neturi laiko. Tada šeimininkas liepęs iš pakelių patvorių ir visų pašalių surankioti: “visus vargšus, paliegėlius, aklus ir luošus... kad mano namai būtų pilni” Lk 14, 21...23. Taigi čionai tikroji pokylio prasmė – Dievo Karalystė, o nenorėję ateiti svečiai – žydai. Vargšai – pagonys, užėmę išrinktosios tautos vaikų vietas. Negana to. Kitoje vietoje – Karalius kėlė savo sūnui vestuves, į kurias pakviestieji ne tik nenorėjo eiti

buvo apsitaisę tinkamai, tik šis ne dėl skurdo, ne dėl to, kad neturėjo, bet iš nepagarbos buvo apiplyšęs, todėl buvo skaudžiai nubaustas. Štai jau be jokios simbolikos pasakoma Evangelisto žodžiais.

Kristus savo palyginimuose mini ir apie sūnų, savo įpėdinį, kurį šeimininkas nusiuntė pas nedėkinguosius vynininkus. Šie ji negailestingai nužudė. Alegorinis palyginimas apie vynininkus laikomas anuometinės išrinktosios tautos vadams, nepanorėjusiems priimti Kristaus skelbiamo mokslo ir jo kruvinąja Auka parengtosios Dievo karalystės. Štai kodėl Jėzus užsimena apie kertinį akmenį, “kurį statytojai atmetė” Mt 21, 42. Kertinis akmuo – Mesijas, Dievo statinio žemėje – Bažnyčios – vienytojas ir palaikytojas.

Jėzui sėdint prie vaisių stalo vienas svečias šūktelėjo “Palaimintas, kas vaišinsis Dievo karalystės pokylyje!” Šis tars netyčiomis išsprūdęs iš bevardžio puotos dalyvio lūpų posakis daugiau skamba ne tik kaip nuostabos šūksnis, bet ir kaip klausimas: kas gi bus vertas įeiti į tą karalystę? Štai kodėl Jėzus keliose Evangelijos vietose paaiškina, kas priims mesijinį kvietimą – Jo skelbiamą mokslą, – bus vertas įžengti į tą Amžinybės Puotą.

- Galybių Viešpatie! Matai, kokie esame silpni ir bejėgiai. Tad siuntęs savo Sūnų parengti mums vietas prie Amžinybės Stalo dangiškoje puotoje, sugraudink mūsų širdis, kad, nelaukę tos akimirkos, kai pašauksi mus baigti kelionę vingiuotais šios ašarų pakalnės takais, jau dabar, šiandien, atsakingomis XX a. paskutinėmis dienomis, nuoširdžiai atgaila, nusivalę nuodėmės purvais suteptas širdis, stotume Tavo ir viso dangaus akistaton.

Kun. K.J. Ambrasas

TĖVIŠKĖS AIDAI - Australia

DIEVO KARALYSTĖ

Pažadėtoji Žemė: Dangus, Vynuogynas, Karalius, Sėjėjas ir Sėkla, Lietus ir Drėkinama Žemė, Namai ir Gyventojai, Vestuvės, vaisės, Pokylis, Pietūs, Vakarienė ir Vestuvininkai, Puotos Dalyviai. Daugelis kitų pavadinimų. Nepaprasta jų prasmė ir sąsaja. Viename Filipinų dvasinio susitelkimo namų koridoriuje kabo pastelinėmis, jaukiomis spalvomis nutapytas paveikslas: didžiulis, ligi begalybės į neapžvelgiamus tolius nutįsęs, prabangioms vaisėms turtingai parengtas stalas su užrašu: “Čia yra ir tau vieta”. Kokios vilties ir džiaugsmo kupinas, didžiulės palaimos ir prasmingų lūkesčių išsipildymo vertas pažadas tiems, kurie tiki, nori, viliasi.

Ne sykį apie puotą, turinčią labai plačią filosofinę ir teologinę prasmę, kalbama Evangelijose: “Vienas žmogus iškėlė didelę puotą ir pakvietė daug svečių. Atėjus metui puotauti, jis pasiuntė tarną pranešti pakviestiesiems: “Ateikite,

vienas lauko nuėjo arti, “kitas prekyauti, o kiti tarnus nutvėrę išniekino ir užmušė” Mt 22, 5-6). Už tokį elgesį karaliaus pasiūstoji kariuomenė žudikus ir jų miestus sunaikino, o puotos sales užpildė iš pakampių surankioti. Karalius – Izraelio Dievas, tarnai – nužudytieji pranašai, o kariuomenė – romėnų legionai, 70 m. po Kristaus taip negailestingai sulysinę su žeme Jeruzalę, kad akmenis ant akmenis čia neliko. Svečių vietas užėmę iš gatvių, aikščių luošiai, vargšai ir beturčiai – įvairių kraštų ir šalių stabmeldžiai. Žinoma, ne visi pagonys nusipelnė tokios malonės, o tiktai tie, kurie dvasiškai buvo pasirengę, verti. Štai vienas, į vestuvių puotą pakliuvęs be “vestuvių drabužio”, buvo išmestas “laukan į tamsybes”, kur “bus verksmas ir dantų griežimas” Mt 22, 11...14. Vestuvių drabužis – pašvenčiamoji malonė, suteikiant teisę dalyvauti dangiškoje puotoje. Reikia manyti, kad visi kiti svečiai

Jei nieko neveikiu - rudiju

Alfa Sušinskas

Apie darbą ir jo palaimą yra tiek ir tiek prirašyta. Tačiau tos visos knygos, darbo reikšmę vaizduojančios, žmogui neduoda naudingų vaisių, jei jis neturi darbo meilės savo širdyje.

Tikras darbštumas kyla iš veiklios dvasinės būsenos ir pasidaro lyg antroji prigimtis. Jis yra nuolatinis veržimasis dirbti, kurti, veikti.

Darbštumas nesibaigia vien pragyvenimą parūpinančiu darbu: jis siekia toliau — jis apima visą žmogaus gyvenimą. Pavyzdžiui: beveik visi lietuviai rašytojai išeivijoje savo kūriniais sukuria šalia darbo, kuriuo jie turi užsidirbti kasdieninę duoną.

Ne vien medžiaginę gerovę duoda darbštumas: jis yra ir dvasinė gyvybė, įkvepianti žmogų visokios kūrybos kryptimi, jis yra ir kiekvienos kūrybos pagrindas.

Kaip kiekviena žmogaus galia, taip ir darbštumas turi būti tvarkomas. Jei jis pasidaro nebetvarkoma aistra, jis sunaikina žmogų lygiai taip, kaip ir kiekviena kita aistra. Nors darbštumo vaisiai visada yra dideli ir naudingi pačiam darbščiajam, jo artimiesiems ir visuomenei, betgi persidirbimas yra tuo kenksmingas, kad jis peranksti pakerta jėgas. Žmogus turi tiek ir taip dirbti, kad jis galėtų būti pajėgus ir darbštus visą gyvenimą, o ne vien tik kurį laiką tarp. Suprantama, nenormalios sąlygos dažnai verčia žmogų įtempti visas jėgas iki augščiausio laipsnio. Tačiau normaliose gyvenimo sąlygose jis turi savo darbštumą protingai tvarkyti.

Žmogus be darbštumo dvasiškai genda ir rūdija; tiesą sakant, nedarbštusis jau yra sugedęs ir miręs kūrybiniam

gyvenimui.

Šiuo reikalu čia gražiai ir vaizdingai byloja ši pasakėčia apie pianiną ir laikrodį.

Viename svečių kambario kampe stovi blizgęs ir išdidus pianinas, o kitame — visai išdailintas, stambus, dar senelio nupirktas, laikrodis.

Kai vidurnaktį namuose viskas nutyla, senelio laikrodis storu balsu išmuša valandą ir, sunkiai atsidūsdamas, vėl užsimerkia kiek pasnausti.

Tada pianinas pabunda ir susierzinęs taria senelio laikrodžiui:

— Klausyk, seneli! Kodėl tu visą laiką eini ir kiekvieną valandą muši, mane iš miego vis prikeldamas? Kodėl tu nesustoji?

Ir senelis dejuodamas atsako pianinui:

— Aš irgi noriu pailsėti. Tačiau jie, žmonės, vis prieina ir iš naujo mane užsuka! Aš labai trokštu, kad jie paliktų mane ramybėje...

— Iš tikrųjų, tada abu galėtume puikiai pailsėti! — dar pridėjo murmedamas pianinas.

Netrukus po to namų žmonės kažkur išvyksta. Senelio laikrodis pradeda mušti valandas vis tyliau ir tyliau, ir pagaliau visai nutyla.

— Aš to seniai laukiau! — taria jis nudžiugęs ir pasiruošia ilgam miegui.

Slinko dienos, savaitės ir mėnesiai. Senelis pavargo bemiegodamas ir nieko nebeveikdamas. Įvairūs jo sraigteliai, ratukai ir grandinėlės apsitraukė rūdimis, ir jo paviršių nugulė storas dulkių sluogsnis. Atsirado čia ir voras, kuris nukarstė jį savo tinkleliais.

Senasis laikrodis nebežvilgėjo ir nebeteko viso savo pirmųkščio grožio.

Vieną naktį nebeiškęsdamas jis kreipiasi į pianiną sakydamas:

— Man jau nusibodo visą laiką miegoti ir dykinėti... O kad kas nors ateitų ir mane vėl užsuktų darbui!

— Ir aš to jau laikiu! Pasiilgau tavo gražaus mušimo ir švelnaus skambėjimo, — liūdnai atsiliepia pianinas.

Beveik po metų sugrįžo šeimnininkai ir, vos apsidairę, tuojau užsuka laikrodį,

kuris dėl to labai nudžiugo.

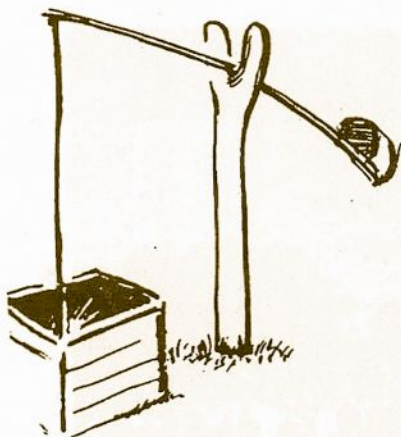
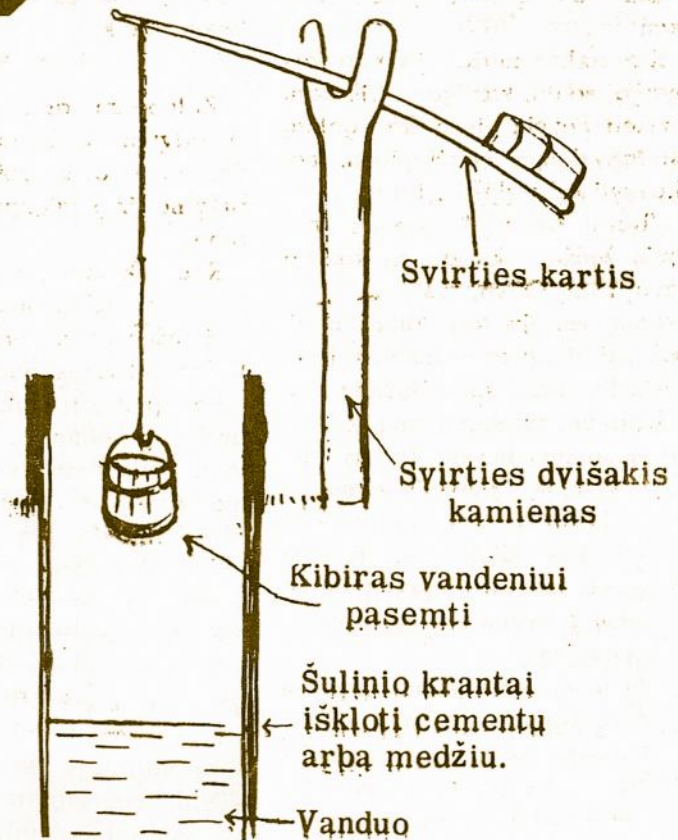
Tą naktį jis kreipėsi į pianiną, linksmi tardamas:

— Senasis priežodis sako: "Jei nieko neveikiu — rūdiju". Dabar tikiu, kad jis yra teisingas.

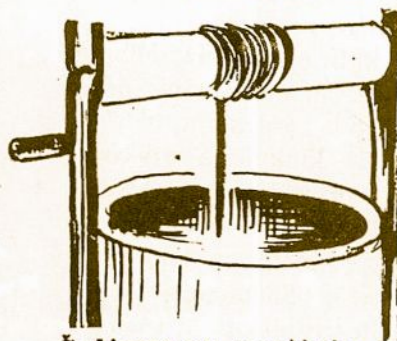
Tinginio gyvenimas yra tuščias, be-tikslis ir beprasmis. Tinginiavimas ne tik nieko neduoda, bet dar ir viską atima.

SVIRTIS

Panorėje gerti vandens, einame į virtuvę ir pasukus čiaupą vanduo bėga į stiklinę. Lietuvoje, miestuose taip pat budavo, bet kaimuose vandenį gaudavo iš šulinio. Šulinys paprastai būdavo kiekvieno ūkininko kieme. Vieni šuliniai buvo su svirtimis, kurių pagelba ištraukdavo vandenį iš šulinio, o kiti buvo su rentiniais, kuriuos sukant sėmdavo vandenį. Šulinius paprastai kasdavo gilius, o šonus išklodavo cemento vamzdžiais arba medžio lentomis. Vanduo šulinyje buvo tyras šaltas ir skanus. Daugelis šeimnininkų šulinius naudodavo vietoje šaldytuvų. Kad pienas nesugestų, įndą su pienu įleisdavo į šulinį. Mat giliame šulinyje buvo šalta.

Šulinys su svirtimi

Šulinys su rentiniu

Išmintingas nuolat mokosi,
o kvailas mano, kad jis
viską žino.
Lietuvių patarlė

SKAUTISKŲJŲ IDEALŲ SIERIJANT

SKAUTAS LINKSMAS, SUSIVALDO IR NENUSTOJA VILTIES

Žmogus turi valią, kurią jis gali panaudoti geram ir, deja, blogam.

Kai vaikas mažas, jis nori kas marga, saldu, kas "jo" — iš tiesų jis nori beveik visko, kad galėtų gautąjį daiktą pačiuo pinėti, padraskyti arba įkišti į burną.

"Noriu, nenoriu" vieni iš pirmųjų žodžių, kuriais jis reiškia savo valią, savo "aš".

Paūgėjęs jis tarp kitko "nori" pažaisti degtukais, aštriais įrankiais. Jis "nori" sukinėti dujų rankenėlę, bet suaugę jį sulaiko, moko tų daiktų neliesiti. Vaikas "nenori" rengtis, "nenori" maudytis ir pn., bet jis pamažu pratinamas prie to, kas reikia, nes jis pats dar per mažas suprasti savo veiksmų pasekmes ir grėšiančius jam pavojus.

Atsitinka, kad vaikas, negavęs ko nori, krinta ant žemės, klykia ir spardosi, arba dreskia, muša suaugusį, kad pasiektų savo. Tėvai, pratindami vaiką susivaldyti, jo elgesį ignoruoja, palikę jį vieną besisparantį kambaryje, arba jam gerokai užploja.

Dažnai ir mes elgiamės kaip maži vaikai: kai kas nors nepasiseka, ko nors negalime atsiekti, gauti, paleidžiame savo nervus, plūstame žemę ir dangų. Atsiranda noras su niekuo nesiskaityti, visiems atkeršyti, parodyti, kas esame, ir pn.

Susivaldę sau geriau patarnautume: ramiai apgalvotume savo veiksmus, pažintume padarytas klaidas, padidintume savo pa-

stangas arba net įsitikintume, kad galime puikiai apsieiti be trokšio daikto.

* * *

Kalbėdami apie skautišką susivaldymą dažniausiai minime dar du labai svarbius dalykus: rūkymą ir svaigiųjų gėralų gėrimą.

Kad rūkymas kenkia sveikatai, šiandien kiekvienas žino. Plaučiai ieško gryno oro, ne dūmų. Be to rūkymas gadina normalų gerą apetitą ir bukina skonio ir uoslės pajautimus. Kaip nebajauti tikro skanaus maisto skonio, apipylus viską pomidorų aštriu padažu, taip maždaug rūkorius neatskiria švelnaus rožės kvapo nuo svogūno, o skautui tai tikra tragedija!

Rūkymas ypatingai kenkia augančiam, bręstančiam jaunimui,

kuris rūko, nes nori atrodyti suaugęs, nori nesiskirti nuo kitų — "visi taip daro" — ir yra nerangus, netikras savo elgesiu, varžosi, o labiausia — nežino ką veikti savo rankomis.

Gėrimas kenkia sveikatai, svaišina ir daug kam temdo protą. Dažnai žmogus nesusivaldo, paleidžia liežuvį, darosi neatsakomingas, ima švaistytis, nekultūringai elgtis ir net skriausti kitus.

Žmonės bėga nuo nesusivaldančių, vengia jiems patikėti svarbius dalykus, arba net skaniai iš jų pasijuokia.

Valdytis sunku, bet nepaprastai didelė dorybė, jėga. Nesusivaldyti gali bet kas, susivaldyti ne kiekvienas. Todėl reikia pratinintis laikytis gerų įpročių, tikrų idealų ir principų — savo valios jėgą naudoti geram. Skautybė mums rodo kelią, skatina juo eiti ir pažada už tai tyro džiaugsmo, naudingą gyvenimą ir malonę Dievo akyse.

ŽIEMĀ

NUVIRTO

Mes pastatēm
Sniego senī —
Ilganosī
Besmegeni.

Saulē kojas
Jam pakirto,
Senis ēmē
Ir nuvirto!

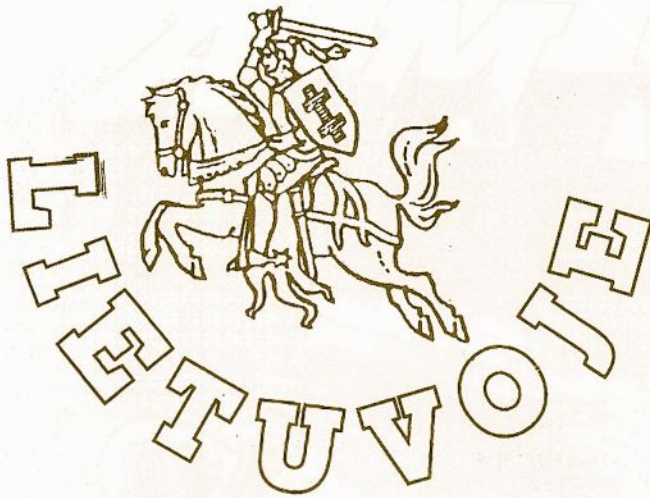
Nepakēlēm —
Toks didžiulis.
Tegu guli
Atsigulēs!

SNIEGO SENIS

Seni, seni,
Besmegeni,
Apsivilki paltā!
Negaliu ilgāu čia būti —
Man nosytei šalta.
Jeī nušalsi savo nosī,
Tai rytoj žinosi.

VIKTORAS ŠIAMAITIS

PANEVĖŽYJE skautai veikia jau penkiose mokyklose. Taip rašo Panevėžio skautų vadovė Gražina Judickienė skautininkui Kęstučiui Ječiui.

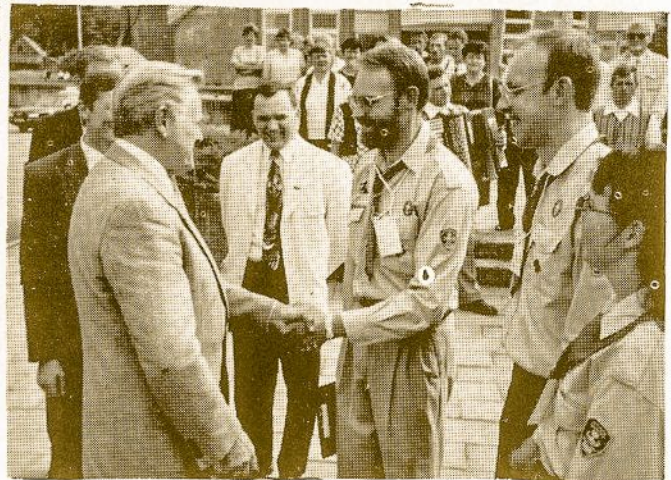
Sesd Gražina pradėjo skautauti 1993 m. turėdama virš 50 metų. Ji gyvena pagal nuostatą, kad kažkas turi atlikti darbą.

Toliau rašo. Baigiau dvejus kursus per jau Anapilėn išėjusius brolius Pijų Ambrozaitį ir Feliksą Šakalį. 1995 m. brolis Pijus užrišo geltoną kaklaraištį, o vėliau vyšninį. Brolis Pijus mane padrašino, kad ir tokio amžiaus nevēlu būti skaute.

1997 m. organizavau skautų kursus. Kursus vedė brolis Feliksas ir Mečislovas Raštikis. Mokykloje neturiu nors mažos patalpėlės darbui. Prisiglaudžiu tikybos klasėje kada ji neužimta. Turiu truputėlį skautiškos literatūros. Per šv. Trejybės bažnyčią gauname "Skautų Aidą" iš Amerikos. Tad sužinome apie skautus kitose šalyse. Organizavome stovyklėlę "Sveika vasara" aviacijos bazėje Pajuostėje. Aviatoriai mums labai padėjo, ypač majoras P. Šimkevičius. Ten daug išgriautų pastatų. Juos ardė ir į degtinę mainė sovietiniai kareiviai.

Stovyklėlei vadovavo Romena Paulauskaitė, Auštesniosios technikos mokyklos studentė iš Telšių. Ji sumani, drąsi gerai išmananti skautiškus reikalus. Taip pat jos draugė birzietė Inga Masilionytė, taip pat darbšti skautė. Man patinka, kad jos kuklios, ne savaraudės, tikros skautės.

Pravedžiau susikaupimo valandėlę apie 1948 m. didžiąją tremtį. Žvakės šviesoje pasakojau, kaip prieš 50 metų lietuviai buvo sulaipinti į prekinis gyvulinius vagonus, užrakinti kaip didžiuliai nusikaltėliai ir išvežti iš Lietuvos. Už ką? Mūsų jaunimas tautos kančių nesupranta, o istorijos pamokos šia tema pravedamos paviršutiniškai. Daug dar yra raudonų mokytojų. 17 mokinių davė skauto įžodį. Kaklaraiščius užrišo Aukštaitijos krašto seniūnė Ramutė Sakalauskienė iš Ukmergės, Tėvynės meilės mazgelį - leitenantas Saulius Krikščiūnas. Gerojo darbelio mazgelį užrišau aš. Džiaugiuosi, kad kartu su savo trečiokais įžodį davė ir mokytoja Laima Nareckienė.

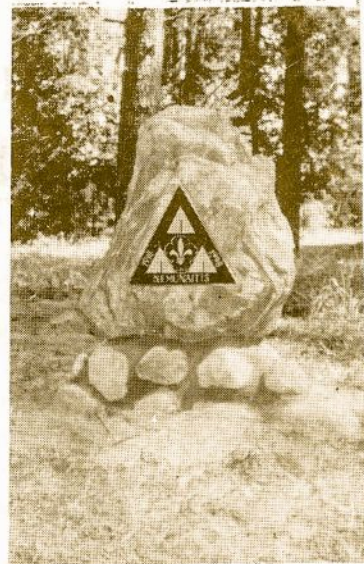

Tautinėje stovykloje prezidentą V. Adamkų sutinka LS Tarybos pirm. M. Raštikis ir Pirmijos pirm. D. Naidelis

Lazdijų dr-vę Tautinėje stovykloje aplanko svečiai iš Amerikos v.s. Albina ir Liudas Ramanauskai

Tautinė stovykla Nemunaityje

Stovyklai atminti Vidas Striokas pastatė paminklinį akmenį su stovyklos ženklu.

Žygiuojame į stovyklos uždarymą

Su svečiais iš Amerikos ir Kanados

Lietuvos Skautijos šią vasarą vykusioje „Nemunaičio“ Tautinėje stovykloje stovyklavusius akademikus skautus liepos 17 d. aplankė būrelis ASS Čikagos skyriaus narių. Iš k.: senj. Rimas Gecevičius, fil. Neris Palūnienė, t.n. Onutė Utz, dvi sesės kandidatės iš Kauno, fil. Nijolė Pupienė, t.n. Nomedą Bepirštytė ir stovyklos laikraščio redaktorius senj. Gintaras iš Kauno. Nuotr. sesės Violetos iš Marijampolės

KO NERIMO UBIŠKĖS ŠUNYS TELŠIŲ SKAUTŲ KANDIDATŲ STOVYKLA

Penktadienį ne vieno telšiškio dėmesį patraukė didžiulėmis kuprinėmis nešini moksleiviai. Tai būsimieji skautai, Skubėjo į mokyklą, kad nepavėluoti. Neilgai trukus pajudėjo pilnas autobusas į Ubiškės. Vos tik atvykę kibome į darbą. Visi stengėsi kuo patogiau įsikurti. Vakare patraukėme į Ubiškės kultūros namus, kur įvyko kandidatų į skautus mokomos stovyklos atidarymas. Kiekviena skiltis stengėsi kuo šauniau pasirodyti. Tad skambėjo dainos ir juokas.

Grįžę į stovyklą sulindome į miegmaišius. Naktį išskrito pirmasis sniegas, bet rytas buvo gražus. Po pusričių mokėmės skautamokslio (net ir per atostogas pamokų nepavyko išvengti) Neužmiršome ir sniego karo. Bet komendanto švilpukas sušaukė į žygį. Teko keliauti pūgos užpūstytais miško takeliais. Galiausiai pasiekėme kelionės tikslą: T. Blindos pušį. Ten mūsų jau laukė skautų sukurtas laužas.

Į Stovyklą grįžtant mūsų būrys gana keistai atrodė. Pavargę, šlapi bet visa gerkle traukėme dainą. Tad nenuostabu, kad grįžus visų balsai gurgždėjo kaip neteptų ratų ašys. Vakare vėl susirinkome į kultūros namus, Grįžus susilaukėme svečių, kuriems išdūmus namo stovykloje įsiviešpatavo ramybė.

Kitą rytą, aapsitvarkeįšsiruošėme į bažnyčią. Gal vietiniams mūsų giedojimas gana keistai atrodė pritariant su gitara. Po pamaldų visi buvo pakviesti į stovyklos uždarymą. Mums kalbėjo Eigirdžių klebonas M. Petrikas.

Ruošdamiesi namo pastebėjome, kad kuprinės nepalengvėjo. Tai buvo todėl, kad nespėjo išdžiūti sušlapę batai.

Susikrovę į autobusą išdardėjome namo. Ubiškės šunys galėjo lengviau atsikvėpti. Nebebuvo švilpukų ir skautų klegesio.

Kelonėje, nors ir užkime, dar dainavome.
Sesė Renata

1998

11

6-8

APIE KNYGAS IR POPIERI

SENOVĖS ROMOJE KNYGOS BUVO RAŠOMOS RANKA. TAI ATLIKDAVO VERGAI. VIENAS SKAITYDAVO, O KITI RAŠĖ. KNYGOS BUVO RAŠOMOS ANT ILGŲ PAPIRUSŲ IR SUSUKAMOS ANT LAZDELIŲ.

SENOVĖJE KINIJOJE SPAUSTUVININKAI SLĖPĖ NUO KITŲ SAVO DARBO PASLAPTIS. SPAUDOS AMATO MOKĖ TIK SAVO GIMINES

MANOMA, KAD KORĖJOS POPIERIO GAMINTOJAI PIRMIEJI PRADĖJO GAMINTI SPALVOTĄ POPIERĮ.

1270 M. ANGLIJOS DARBININKAS TURĖJO ATIDUOTI VISĄ SAVO UŽDARBĮ PER 15 METŲ, KAD GALĖTŲ ĮSIGYTI BIBLIJĄ

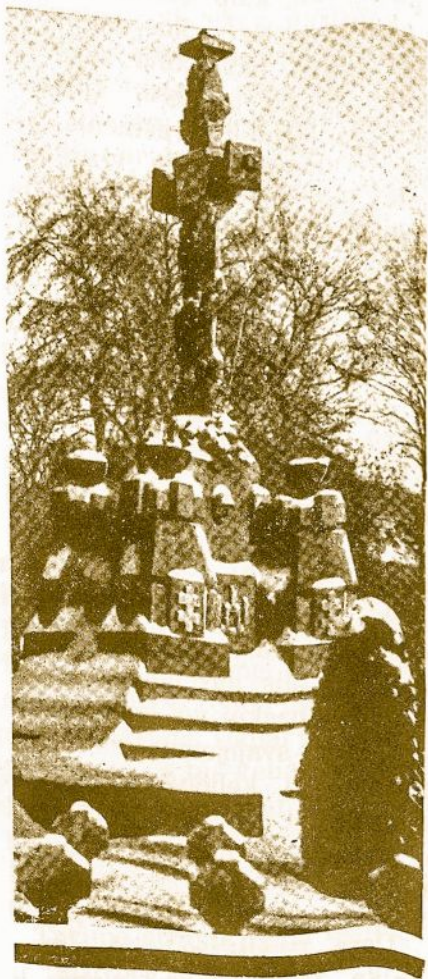
Vytautas Ignas

KAUNO KRAŠTAS

Vytauto Igno raižinys

KAUNO KRAŠTAS

TAU, VADOVE

MŪSŲ PAŽADAI YRA AMŽINI

v.s. fil. Nijolė Kersnauskaitė

Skautininkų-skautininkų, vyr. skaučių židiniečių ir skautų vyčių suvažiavimė, 1998.XI.13-14 d. vykusio Argone, IL.

Atidaromasis žodis

Brangūs sesės ir broliai

Kaip gera sugrįžti į namus. O tai įvyksta kiekvieną kartą, kai skautiškoji šeima susirenka draugėn. Ši sugrįžimą pavadiname lyg ir praeitį mėnančiu „Tėseti pažadai“. Kodėl?

Gyvenimas skuba, keičiasi ir nešasi su savim visa: nešasi mūsų darbą, skausmą, viltį ir džiaugsmą. Šioje laiko tekmeje stovi žmogus, kuris savo gyvenimą valdo ir nulemia tai, kas jo vardu amžinybės jūron nutekės. Šiandien palydime praeitin išėivijoj skautavusios lietuviškosios skautijos penkiasdešimtmetį. Palydime šviesių pastangų ir kasdienio darbo rezultatus, kartais paslapčia nubrauktas ašaras, džiaugsmo virpesį ir viltimi atautą nesibaigiančią svajonę.

Ieškojau žodžių, kurie tikyt šiai valandai, kai turi susitikti ir mūsų pačių, ir mūsų organizacijos ateitis.

Kokie buvo tie mūsų amžinieji pažadai, kurių švėsti susirinkome?

Esame skautės ir skautai, todėl buvome ir esame apspręsti skautiško gyvenimo vizijai. O ją sudaro įsipareigojimas tarnauti Dievui, Tėvynei ir Artimui. Tikrą skautybę ir tikrą skautiškumą yra ne trumpalaikis jaunimo užsiėmimas, bet gyvenimo pasaulėžiūra, gyvenimo būdas.

Idealas yra abstraktas; idealo siekimui ir įgyvendinimui žmogiškosios prigimties ribotumas reikalauja idealo konkretizavimo. Turime patrauklų metodą idealui įgyvendinti, kuris pasireiškia mūsų obalėsiu, šūkiu, įstatais ir įsakytais. Nežinau, bet bent man, mėtų slinktyje jie darosi vis gilesni, vis labiau užburiantys, vis labiau viliojantys ir prasmingesni.

Štai kam mes pasižadėjome. O kaip tesėjome, turime atsakyti kaip organizacija, ir kiekvienas ir kiekviena atskirai, kaip tos organizacijos narys ir narė.

Mūsų visų knygų lentynose guli sunki, 683 puslapių knyga: „Lietuviškoji skautija 1945-1985“. Tai 1945 metais Vokietijoje atkurtos Lietuvių

Skautų sąjungos istorija. Garbinga tai knyga, nes ji lyloja apie tuos šimtus ir tūkstančius skaučių ir skautų, kurie augo, vadovavo, dirbo ir tesėjo.

Gera yra surašyti faktus, įvykius, datas... Ir visą tai mums labai daug pasako. Bet kaip surašysi dvasią, kaip sugausi tą viziją ir svajonę, kurios vedamiems vadovams ir vadovėms joks kėlnas nebuvo per aukštas, jokia tųė nebuvo per plati...

Susimąstydami apie organizacijos nueitą kelią, turime sustoti ir prie savosios žmogiškosios ir skautiškos asmeninės kelionės. Ir kiekvienas ir kiekviena privalome atsakyti patys sau, kaip ištesėjome Ar skautiškosios vizijos vedini pajėgėme ir pajėgiame save nuolat keisti, tobulėti, kilti aukštyn. Nelėngva asmeniėkoje kasdienybėje šią viziją nuolat regėti, jos siekti ir pagal ją gyventi. Tačiau to negalime išvengti, nes skautybė ir skautiškumas turi mus perkeisti, perkelti kiton plotmėn, užlieti mus jau kitokiā šviesa. Tai ir yra tās didysis skautiškojo idealo patrauklumas ir žavesys.

Susirinkome ypatingai šventei. Nesididėiuodami ir teisėkodami pūkybės, mės galimė tarti, kad tesėjome. Esame tik žmonės, ir kartais suklysdavome, kartais gal pavargdavome, bet paskui vėl kelėmės ir ėjome, ir svajojome. Penkių dešimtmečių kelionės atenušė vėjai; penkių dešimtmečių kelionę nusagstė darbo gairės ir palaimino Dangus.

Todėl ir dera šiandien švėsti. Dera iškelti pabaigtuvių vainiką. Dera ši savo sugri-

žimą pavadinti „Tesėti pažadai“.

Nebuvome vieni. Lietuviškosios išeivijos didžiojoje mozaikoje esame tos mozaikos tik nedidelė, nors ir šviesi dalis. Ir todėl kaip gera, ir kaip gera šiandien mūsų tarpe matyti ateitininkijos, Lietuvių Bendruomenės, lietuviškos spaudos atstovus, kurie savo ruožtu kūrė ir dalinosi ta dinginga mozaika. Ir irgi tesėjo. Kaip gera todėl visiems švęsti ir džiaugtis kartu.

O tačiau neturime užmiršti, kad mūsų pažadai yra amžini. Kaip tesėsime toliau? Žvelgdami ateitin, jaučiame savyje nerimą. Turbūt ir čia nesame vieni. Teko neseniai spaudoje pastebėti, kad ir ateitininkija renkasi svarstyboms, kurioms pasirinko labai panašų pavadinimą į mūsų „Tesėtus pažadus“, būtent „Atskaitomybė praeičiai ir atsakomybė ateičiai“. Mes visi jaučiame, lyg mums iš po kojų slysta žemė, nors garsiai to ir nedrįstame sakyti. Bet tai galime labai aiškiai visoje lietuviškoje veikloje pastebėti. Visus mus apėmė kažkoks abejingumas, savimi nepasitikėjimas, jaučiames, kad dar vis esame kažkam kažkur skolingi...

Užaugome apspręsti, kad turime išsaugoti lietuviybę ir kaupti visas pastangas, kad Lietuva būtų laisva. Bet į tą Lietuvą mes ejome per savo organizacijas; kelias buvo vienas ir tas pats. Dabar Lietuva yra laisva, ir tas kelias ne tas pats. Ir todėl, kai dar vis žvelgiame tik per jūras, mes kartais nematome savęs ir pradame nykti.

Turime atrasti naują meilės ir tarnybos kelią savo tėvų ir protėvių žemei. Gal turėtume

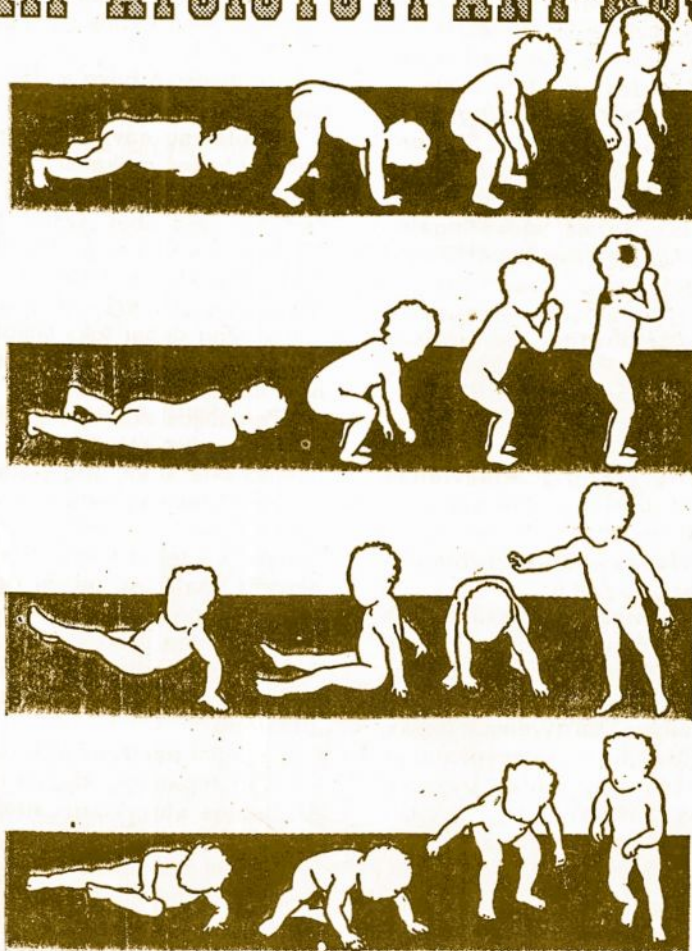
išdrįsti vadovautis evangeliška išmintimi: kas Lietuvos — Lietuvai, kas išeivijos — išeivijai. Į dvi meiles padalinta Tėvynės meilė gali būti lygiai tokia pat stipri ir rasti pakankamai vietos mūsų širdyse.

Mes norime mylėti Lietuvą, jai padėti; tačiau mes taip pat trokštame, kad galėtume sakyti, kad esame kas esame, ir turime teisę tokie būti. Mes norime čia — išeivijoje, savo namuose, išlaikyti tai, kas lietuvių tautoje yra geriausia ir brangiausia — jos kultūrą, is-

toriją, tautinį lobyną. Norime išlaikyti savo organizacijas, savo parapijas, norime „šaukti lietuvi burtis prie lietuvi“ vien dėl to, kad mums yra gera būti kartu.

Klausimas, kaip galėsime tai padaryti — tai antrasis mūsų šio sugrįžimo tikslas. Bandykime visi kartu ieškoti atsakymo, stiprybės ir naujo ryžto šaltinių. Nuo to priklausys mūsų lietuviškoji gyvastis išeivijoje, nuo to priklausys kaip bus ateityje tesėti mūsų amžinieji pažadai.

KAIP ATSIŠTOTI ANT KOJŲ

Vaiko gyvenime pirmasis uždavinys išmokti atsistoti ant kojų. Vaiko kaulams kietėjant ir muskulams įgaunant jėgą, vaikas išmoksta juos naudoti ir išsilaikyti ant kojų. Štai keturi būdai, kaip tas pasiekama.

SKAUTYBĖ - TAI MŪSŲ GYVENIMO BŪDAS, IDĖJA

• Kaip skautai atsikuria Lietuvoje. Aprašymas iš Mažeikių laikraščio "Santarvė"

Ar daug žinote apie skautiją, jos istoriją, apie skautų gyvenimą? O gal patys jais kažkada buvote ar norėtumėte tapti? Žemaitijos skautų organizacijos nariai maloniai sutiko apie tai pakalbėti.

Skautų organizacija įsteigta 1908 m. Ją įkūrė anglų kariuomenės generolas Robertas Baden - Powellis. Lietuvos skautų organizacija įsikūrė 1918 m. P. Jurgelevičiaus dėka. Sovietmečiu skautiška veikla buvo uždrausta, o Mažeikiuose atgaivinta 1989 metais.

Žodis „skautas“ reiškia žvalgą. Skautai turi dešimt įstatų ir vieną geležinį: „Skautas sąžiningai atlieka visas savo pareigas“. Šios organizacijos tikslas - auklėti jaunuosius ir, be abejo, vyresnius žmones būti dorais, sąmoningais, sveikais, kilnios dvasios, visuomenėi naudingais piliečiais.

Skautų organizacijos struktūra gana nesudėtinga. Žemčiausia grandį sudaro škillis su eiliniiais, paskiltininkiais ir skiltininkiais. Skillys sudaro draugovę, draugovės - tuntą, tuntas - kraštą, o kraštai - Lietuvos skautiją. Kiekvienas kraštas ir draugovė turi savo vėliavą, o skillis gali turėti savo gairę. Dar vienas skautų atributas - ženklukai.

Tiek trumpai apie skautiją, o dabar iš arčiau susipažinkime su žemaitijos skautų organizacija, jos nariais.

- Skautybė - tai gyvenimo būdas, idėja, būtent tuo ir skiriamės nuo kitų žmonių, - teigė Aušra, beje, vyriausia iš skautių.

- Stovyklos, darbai, bendravimas su skautais - visa tai susideda į viena. Tai rodo, jog esu skautė, - paaiškino Inga.

- Tu tvirtai prisiriši prie gamtos, eini į miškų, išmoksti apsiginti, tiesiog - įdomesnis gyvenimas. Tiesa, ne kiekvienas gali būti skautu, ypač, jei nemėgsti gamtos ar kolektyvo,

bendravimo su žmonėmis, - dėstė savo mintis Giedrius, „Pavasario“ vidurinės mokyklos prezidentas.

Sauliaus situacija kitokia:

- Šūkis „Dievui, tėvynei, artimui“ - tai mano gyvenimo šūkis, nes labai myliu Dievą. Prieš 8-erius metus, kai sutikau Artūrą (organizacijos vadovą), aš netgi paklausiau, ar galėsiu eiti į bažnyčią, jei lankysiu skautų būrelį (tada taip suvokiau).

Įstatai skautui nėra griežti rėmai, pžiūriai gali ir nesutapti. Tai tik pagalbos planelis, kuris padeda greičiau tapti skautu.

Kompanijoje buvo ir dar vienas Giedrius, kuris prisipažino:

- Nelaikau savęs tikrų skautu vien dėl to, jog mokausi tokioje mokykloje (neminėsiu, kokioje) ir klasėje, kur nėra labai „švaru“, todėl ir pats nejučia prie to prisijungiu. Būna, kad išgeriu, parūkau, tačiau kai ateinu pas skautus - viso to nereikia. Man dabar toks laikotarpis - vis kažko ieškau, gal todėl ir puldinėjau tai vienur, tai kitur.

Žemaitijos skautų organizacijos vadovas - vyr. skautininkas Artūras Višnevskis sakė, jog į šią organizaciją žmonės ateina ir su ydomis, ir atstumti visuomenės. Jie pajaučia viduje, jog reikia keistis. Pasiskaito skautų įstatus ir, jei jie pasirodo priimtini - pasilieka.

Jaunimas ieško, kas jiems labiausiai prie širdies, įsijungia į vieną, antrą, trečią ratą, kol pagaliau pritampa.

Skautai pasižymi aktyvumu: jie nuolat turi pareigų, kažkuo rūpinasi. Užsienyje stovykloms ruošiamasi net dvejus metus!

— Rudenį mūsų skautų organizacijoje ruošiamasi priimti naujus narius Nuo spalio 6 iki 18 dienos vyks naujų narių priėmimas.

Žiemą pradėdama planuoti vasaros darbus.

Vyksta sueigos, linksmavakariai kituose miestuose.

- Šventės priklauso nuo to, kaip joms pasiruoši. Mums tai geriau pavyksta per dvi dienas nei ruošiantis du mėnesius. Kai per dvi dienas turi viską sutvarkyti, jau savaime šventė, - dalijosi patyrimu Saulius. - Artinasi 1998-ieji, jubiliejiniai, metai - prieš 90 metų, lapkričio 1 dieną, buvo įkurta pirmoji Lietuvos skautų organizacija ir prieš 80 metų, vasario 16-ąją, mūsų tėvynė atgavo nepriklausomybę. Šioms šventėms reikės iš anksto ruoštis, nes jos oficialios, rimtos. Žinoma, skambės ir gitara, bus vaidinimų, bet jokio alkoholio, nes ir taip linksma. O didžiausia šventė - susitikimas nors su dviem tėveliais - skautais ir gimdytojais. Pastarieji ateina, paklauso, pasižiūri, kuo jo vaikas užsiima, o puotos pabaigoje patys ima šokti, kartu linksmintis.

- Mes nešvenčiame demonstratyviai, labiau savo rate. Visada nueinam į bažnyčią, - pridūrė Inga. O šmaikštuolis Saulius palygino: „Mūsų dienos kaip šventė, kaip žydėjimas vyšnios“.

Bendraudarna su šiais žmonėmis pajaučiau iš jų spinduliuojantį gerį, draugiškumą, šilumą.

Kaip sakė Aušra, ją žavi kolektyvų narių bendravimas, visi skautai - kaip vaikai. „Visi mes esame skirtingi, bet jungiami vienos idėjos, bendro gyvenimo būdo. Dirbame draugiškai, kaip šakoma, iš dūšios. Turime ir savo dainas. Kiti irgi sako, jog mūsų būrys draugiškas. Išvydę vieni kitus gatvėje, „džiaugiamės, apsikabiname, pakštelim į žandukus“.

Tačiau kaip ir kiekvienoje šeimoje, kokios idealios ji bebūtų, pasitaiko nesusipratimų. Ypač jų iškyla su naujokais. Šie turi draugų, kurie rūko, geria, keikiasi, su jais bendrauja, ir ši svėtima įtaka labai jaučiama. Skautai jaučia vienas kito nuotaikų pakitimus. Tad stengiamasi pabendrauti su tuo žmogumi, padrauginti, padėti. Jei prieš renginį kuris nors blogai jaučiasi, jį pakeičia kitas - renginys turi pasisekti jei ne 100, o bent 80 proc.

Vasarą būna stovyklos. Po savaitę, 10 dienų. Jų metų sugalvojame įvairių programų. Pasiskirstome į grupes,

pvz. vieni misijonieriai, kiti indėnai ir kt.

Skautai mėgsta ir paišdykauti. Aušra papasakojo juokingą nutikimą.

— Stovykloje buvo keletas vaikų iš globos namų. Mes patys gaminomės valgi. Vaikams maisto negailėjom.

Pastebėjau, kad tas pats vaikas eina ir eina, vis prašo dar valgyti. Aš jam sakau: susprogsi tiek bevalgydamas. Vaikams sustojus rikiuotėn pamačiau, kad tai du vienodi berniukai - pasirodo, tai buvo dvyniai...

Artūras irgi prisiminė vieną jam labiausiai atminlinį įstrigusią istoriją:

- Stovykloje buvo pasidalyta į dvi gentis. Kanadiečiai paruošė indė-

nams pasalą. Per Šerkšnės upelį permestą rastą apdėjo makaronų koše. Kaip tik tą naktį vienas indėnas grįžo į savo stovyklavietę. Na, ką, reikia eiti per tą rastą, o stačiom naktį neisi. Ėmė ir peršliaužė. Parėjęs į gentį žiūri ir nesuprantą - visas makaronais apkibęs!

Baumės skautams būna gana pamokančios. Vyresnieji broliai studentai kartą vienoje stovykloje prieš medžio pririšo 4 vaikus, nes išgirdo, kad šie savo palapinėje „riebiai“ keikiasi (ar ne puikus pavyzdys sutvarkyti keikūnus?).

Kaip supratote, skautijoje visko pasitaiko:

- Įsimylėjimas - ne retenybė. Ne iena skautiška pora yra susituosusi. Pavyzdžiui, mūsų vadovai, ku-

rių vestuvėse buvau piršlys, - pasakojo Saulius...

Mindaugas juokavo, kad čia tik vaikus įmanoma įsimylėti, nes jų dauguma. „Trūksta merginų!“ - apgailestavo.

Tėvai, atvykę į stovyklas, pamato, kaip čia linksmi, pasidžiaugia jaunais veidais ir kitą kartą mielai atvažiuoja. Anot skautų, būtų gerai, kad tėvai pirmiausia pasidomėtų, kur jų vaikas eina, ką veikia, o ne tiesiog griežtai uždraustų. Skautai įsitikinę: kai nedalyvauja pačių organizuojamame renginyje, energiją jie atiduo-

da visuomenei.

Už patarimus, pagalbą ieškant rėmėjų Žemaitijos skautų organizaciją dėkinga savo globėjui - pensinininkui visuomenininkui, buvusiam tremtiniui Pranui Dargiui. Inga pasakojo:

- Kaip malonu ji sulikti gatvėje. Žiūri, eina senukas, taip skuba skuba, atsisuka, ir akyse pamatai žiežirbėlę. Jis pasisveikina, paklausia, kaip gyvenu, paspaudžia ranką. Kaip tikras draugas man. Labai supranta jaunimą.

Skautai padeda kitiems. O ko palinkėtų sau? „Kad mūsų idėjos, planai kada nors būtų įgyvendinti, kad būtume sveiki, būtume kartu, kad pėdos, nelaimės nepaliestų, kad žmonės mus suprastų. O svarbiausia, kad turėtume daug stiprybės ir valios“, - sakė skautai.

Linkiu, kad visi jūsų palinkėjimai išsipildytų,

Viktorija GRIGAITĖ

NUOTYKIŲ IEŠKOTOJŲ DIENYNAS

Skautauti — reiškia gyventi; o gyvenimas pilnas įdomių nuotykių tiems, kurie nebijo išbandyti savo jėgas. Skautės, būdamos smalsios vis ieško progų save tobulinti ir igyti naujos patirties. 1997 metų pavasarį, „Aušros Vartų“/„Kernavės“ tunto Žolpienės vyresniųjų skaučių būrelis nutarė 1998 m. vasarą dalyvauti amerikiečių skautų vedamoje „Florida National High Adventure Sea Base“ buriavimo programoje.

Rudenį, pradėjusios naujus skautiškus metus, sesės pasidalino pareigomis ir pasiruošimo darbai. Įgulą sudarė būrelio narės: vyr. skautės Biru-

tė Ankutė, Birutė Jurjonaitė, Alytė Stankevičiūtė ir Stefutė Utz. Prie jų prisidėjo vyr. skautės kandidatės Eglė Milavickaitė, Adelė Ročytė ir vadovės Onutė Utz ir Marytė Utz. Sueigose buvo aptarta kelionės priemonės ir tikslai. Vienas siekių buvo akivaizdžiai susipažinti su Floridos ekologija, gyvūnija ir augmenija, kuri labai skiriasi nuo Illinois valstijos. Visos sesės, norėdamos išbandyti jūreivišką gyvenimą, mokėsi laivininkystės ir buriavimo pagrindų ir valstijos nuostatų laivams Floridos vandenyse. Skautė vis budi! Sesės, besiruošdamos visokiems atsitiktinū-

mams, lankė Raudonojo Kryžiaus vedamus pirmos pagalbos kursus ir suruošė kelionei reikalingą pirmos pagalbos komplektą. Pasibaigus mokslo metams atėjo nekantriai laukiama kelionė.

Ketvirtadienis, birželio 25 d., 1998 metai.

Apsimiegojusios, bet tvarkingai uniformuotos, penktą valandą ryto susirinkome „Midway“ oro uoste aštuonios skautiškos nuotykių ieškotojos. Kiekviena nešėsi mažą kuprinę su drabužiais, asmeniškais reikmenimis ir miegmaišį. Matėsi kad patyrusios skautautojos. Laukdamos skrydžio jautėmės kitų keleivių dėme-

„Nuotykių ieškojimo“ iškyloje į „Florida Sea Base High Adventure“ „Aušros Vartų“/„Kernavės“ tunto Žolpienės būrelio vyr. skautės ir kandidatės. Iš k.: vadovė v.s. Marytė Utz, sesės — Stefutė Utz, Birutė Jurjonaitė, Adelė Ročytė, Birutė Ankutė, Alicija Stankevičiūtė, Eglė Milavickaitė ir Onutė Utz.

sio centre, „Laikas lipti į lėktuvą, bet ar sutilpsime į tok mažą?“ Lėktuvas mums atrodo mažesnis už Dariaus ir Girėno, nors talpino dvidešimt asmenų. Valandos skrydis be nuotykių, nors daugiau triukšmo ir kratymo negu tikėjomės. Cincinnati miesto oro uoste persėdusios į didesnę lėktuvą patogiai skridome dar dvi valandas iki Miami, Floridos. Virš Floridos per lėktuvo langus stebėjome didžiulių gaisrų dūmus, kurie temdė dangų. Matėsi dūmai lyg žeme slenkantys pirštai. Sunku įsivaizduoti, kad gamtos atsinaujinimui — reikalingas veikimo būdas. Lėktuvui nusileidus 11:30 v.r., suradome mūsų užsakytą autobusą ir nenumatytą karštį, bei slegiančią drėgmę. Būdamos vienintelės keleivės, susitarėm su vairuotoju pakelėje sustoti ir papietauti, nes visos nevalgiusios nuo pat ankstyvo ryto. Pasistiprinusios keliavome dar dvi valandas vieninteliu keliu per siaurus Floridos „Keys“. Tai salos, kurios vietomis yra truputį platesnės už kelią kurs visas jas jungė. Pagaliau pasiekėme „Sea Base High Adventure“ stovyklą, „Islamorada Key“, iš kur prasisėdė mūsų nuostabi buriavimo kelionė. Užsiregistravusios, sekėme mums paskirtą jauną patarėją Laurą, kuri apibūdino dienotvarkę ir galutinio pasiruošimo eigą. Ji aprodė stovyklavietę, kuri mums priminė kurortą su vėsinais bendrabučiais, o ne mums įprastą stovyklą miške. Po pietų dar turėjome išgyti nardymo reikmenis, išlaikyti plaukimo egzaminą ir išmokti kaip nardyti, „snorkel“. Labai didžiavomės sužinojusios, kad esame pirmutinė vien moterų

buriuojanti įgula šios stovyklos istorijoje. Tada supratome kodėl mums teko tiek daug neįprasto dėmesio! Pasiskirsčiusios nurodyto tvarkaraščio darbais, su gairele skubėjome į pirmą vėliavos nuleidimą. Išsirikiavusios pasijutome tikrai ypatingos tarp tokio didelio būrio skautų. Tik keistai nuskambėjo anglų kalba rikiuotės komandos, šukiai ir malda. Pasiilgome Lietuvos himno. Kol rikiavomės vakarienei, Eglė ir Onutė skubėjo valgyklos tarnybon. Po vakarienės padaryta mūsų įgulos nuotrauka, kurią gaus kiekviena dalyvė. Paskui susipažinimas su mums paskirtu laivo kapitonu „Captain Chris Goodwin“. Jis mus pakvietė ant dvistiebio „ketch“ laivo „Mr. Ed“, kuris bus mūsų namai per visą savaitę. Aprodęs artimą laivo aplinką ir mums pasiskirsčius pareigomis, kapitonas uždavė šiam vakarui namų darbą, kiekviena turinti sugalvoti kupletą apie save, be kurio nebus leidžiama užlipti ant laivo. Grįžusioms į krantą, stovyklos gamtos vadovas parodė būdingus jūros gyvūnus gamtos užtvankoje. Aplankiusios stovyklos krautuvėlę, visos išigijome meškeriavimo leidimus. Susėdome įrašyti šios dienos prisiminimus ir atlikti namų darbą. Stovyklos tyloje, gulėme svajodamos apie rytojų.

Penktadienis, birželio 26 d., 1998 m.

Atsikėlėme anksti ir pertvarkėme savo kuprines, nes laive buvo mažai vietos pasidėjimui. Visus nereikalingus reikmenis bei drabužius sukrovėme į vieną atsarginį maišą, užrakinamą sandėlyje. Skubėjome į mums skirtus dušus. Būdamos vienos galėjo-

me ilgiau pasidžiaugti mūsų paskutine proga patogiai nusimaudyti. Išvaliusios bendrabutį, darbo uniformose rikiavomės vėliavų pakėlimui. Įdomu dalyvauti amerikiečių skautų apeigose, nors stebėjomės, kad berniukai nelabai tvarkingai pasirodė. Alytei ir Stefutei skubant į valgyklos tarnybą, likusios rikiavomės pusryčiams. Grįžusios į bendrabutį, peržvelgėm tvarkaraštį, kad nebūtų likę neužbaigtų darbų. Būrelio dvasia labai stipriai reikėsi. Atėjo laikas pradėti jūreivišką gyvenimą. Stefutė, kapitono paskirta laivo ūkvede, su Adele ir patarėja ėjo į virtuvę surinkti ir atnešti skirtą šiai kelionei maistą bei kitus reikmenis. Kitos nešėme kuprines ir miegmaišius į laivą. Kiekvienai prisistačius ir gavus kapitono leidimą ilipti į laivą, sudarėme virtinę daiktams sudėti. Stefutė atidžiai žiūrėdama, kad vėliau atsimintų kur ką rasti, pagal kapitono nurodymą, viską gražiai sudėjo į kajutėje matomas ir paslėptas spinteles. Sekdamos kapitono komandas, pakėlėme būrelio gairę ir pagaliau palikome priplauką išplaukdamos į jūrą. Per debesį saulės spinduliai mus šildė, o išbangavusi jūra laivą siūbavo į visas puses. Susėdusios ant denio stengėmės juokais bei skautiškomis dainomis atitraukti dėmesį nuo siūbavimo. Nelengva šios dienos šeiminkėms, Adelei ir Alytei paruošti priešpiečius siūbuojančiame laive; o kitoms nelengva surasti patogią vietą ant denio pavalgyti. Priplaukėm valdžios apsaugotą povandeninę uolą, vadinamą „Sombbrero“, kurioje išbandėme neseniai gytas nardymo žinias. Jūros

„Aušros Vartų“/„Kernavės“ tunto Žolpienės vyr. skaučių būrelis būriavimo iškyloje į „Florida Sea Base High Adventure“. Iš k. — vyr. skautės: Stefutė Utz, Onutė Utz, Birutė Jurjonaitė, Alicija Stankevičiūtė, Birutė Ankutė, kandidatės Eglė Milavickaitė ir Adelė Ročytė.

vanduo ne tik sūrus, bet šiltas kaip vonioj, be jokios atgaivos. O povandeninis vaizdas nuostabus ir čia ne taip jautėsi bangavimas. Kiek daug įvairių žuvų ir augalų! Kai kurios išsigando smalsių žuvyčių, kurios aplink plaukiodamos švelniai kuteno kojas ir rankas. Po kelių valandų nardymo sulipusioms į laivą, kapitonas užvedė motorą ir plaukėm link šio vakaro nakvynvietės netoli „Big Pine Key“. Nuleidę inkarą ramioje įlankoje, visos skaniai pavalgėm. Džiaugėmės žvaigždėmis nusėtu dangumi ir dalinomės šios dienos pergyvenimais ir nuotykiiais. Skautišką dainynėlių puslapiuose radome savo mėgiamiausias dainas, kurios skaniai aidėjo į krantą. Kapitono pagirtos džiaugėmės savo lietuviška kilme. Pakvietusios kapitoną į draugystės ratą, užbaigėm vakarą giesme „Ateina naktis“ ir vyr. skaučių mėgiama „Toli, toli tėvų žemė brangi“. Poromis pasiskirsčiusios budėjimo laiką, nuvargusios ruošėmės savus guolius. Kai kurios sugulė ka-

jutėje ant lovų, o dauguma ieškojo patogios vietos ant denio po žvaigždėmis.

Šeštadienis, birželio 27 d., 1998 m.

Iš saldaus miego prikėlė kapitonas laukiantis pusryčių. Skubėdamos neįprastoje aplinkoje pusryčius ruošė šios dienos šeimininkės, o kitos tvarkė čiuzinius, miegmaišius ir kelė inkarą besiruošiant tolimesnei kelionei. Išplaukus, vėl pajutome stiprų jūros bangavimą. Diena saulėta ir kaitri, o mes, dėvėdamos laivo uniformą (maudymosi kostiumus), kepures ir kremą nuo saulės susėdusios denyje stebėjome gamtą. Netikėtai mus apsupo būrys delfinų, kurie poromis nuostabiai šokinėjo, nardydami aplink laivą. Neilgai lydėjo mus šie jūros akrobatų, nors mes ilgai akimis juos sekėme. Pasiekę „Looe Key“ ir išmetę inkarą, su didesniu pasitikėjimu nardėme tarp įvairiaspalvių žuvų ir gyvūnų. Skaniai paruošti pietūs ne visas viliojo stipriai siūbuojančiame laive. Nors nuotaika gera, kelioms teko

pavaišinti žuveles. Po pietų, plaukdamos į „Key West“, meškeriojom ir mokėmės laivninkystės taisyklių. Netikėtai kapitonui davus signalą, sesė Marytė per bortą išmetė liemenę ir visa gerkle šaukė „gelbėkit įkritusį!“ Atsigavusios nuo staigmenos, greitai pradėjome reaguoti į kapitono duodamus nurodymus. Pagaliau atgavusios liemenę, ilgai diskutavome budrumo ir apsaugos reikalavimus buriuojant ir gyvenant laive. Prieš vakarienę pasiekėm „Key West“ ir inkarą nuleidę prie „Christmas Tree“ salos ruošėmės vakarienei ir šokinėdamos į vandenį nuo laivo denio plaukiojom netoli laivo. Vakare su kapitonu pasitarėm dėl ateinančios dienos užsiėmimų bei tvarkos. Prieš pradėdamos budėjimą, dieną užbaigėm skaučių tradicine giesme.

Sekmadienis, birželio 28 d., 1998 m.

Visos atsikėlėm anksti, nes norėjome pirmos atsirasti prie prieplaukos „Key West Galleon Marina“. Po mūsų atplaukė

kiti du laivai „Serenity” ir „Antares” su berniukais skautais iš „Sea Base”. Sutvarkiusios laivą ir papusryčiausias, skubėjome į vėsinaimą prausyklą patogiai nusiprausti. Džiaugėmės erdviais dušais, karštu vandeniu ir ypač grindimis, kurios nesiūbavo. Grįžusios radome mūsų belaukiantį amerikiečių skautų atstovą, kuris apibūdino įdomiausias vietas miestelyje, patarė dėl saugumo visur eiti poromis, priminė, kad savo elgesiu atstovaujame skautams ir pakartojo taisykles, kurių turime laikytis. Atsisveikindamos jam lietuviškai padainavome.

Miestelį apžiūrėjome kartu. Nuo pirmo žingsnio kepino saulė ir slėgė drėgmė. Kiek daug įvairių restoranų ir krautuvių; o turistų kaip skruzdžių visur pilna! Atsigavinti sustojome gerai žinomoje „Ben and Jerry’s” ledų parduotuvėje. O, kaip skanu! Aplankėme rašytojo Ernest Hemingway namus ir susipažinome su įdomesniais jo gyvenimo įvykiais. Po pietų pavalgiusios ir apsipirkusios, grįžome atsigavinti „Galleon Marina” viešbučio baseine. Vakarienei pakvietėme kapitoną į jo mėgiamą „Half Shell Raw Bar” restoraną. Skaniai ir pigiai pasisotinus, atsisveikinome su kapitonu irėjome apžiūrėti „Key West” pagarsėjusio saulėleidžio „Sunset” festivalio. Ten buvo daug mažų prekystalių bei gatvės artistų ir menininkų. Sukaitusios nutarėm dar kartą pasidžiaugti baseinu. Sugrįžome į laivą dešimtą valandą, mums nustatytu laiku, nors, žinoma, nebuvome dar pavargusios. Dar valandėlę praleidome ant denio dainuodamos ir kalbėdamos, kol

pagaliau akys pradėjo merti.

Pirmadienis, birželio 29 d., 1998 m.

Ši rytą atsikėlusios anksti, išsikepėme pusryčius ir greitai nuskubėjome pasinaudoti dušais. Diena vėl karšta ir drėgna; jaučiasi kaip pirtyje. Nesinorėjo palikti „Marina” su baseinu, dušais ir žeme po kojomis. Nuplovusios denį, šaldytuvą prikrovėm ledo gabalais, kad negestų maistas ir pripildžiusios vandens baką atsirišome nuo krantinės ir atsargiai vingiavome tarp įvairių dydžių laivų. Išplaukusios radome aprimusią jūrą, kuri švelniai banguodama numalšino mūsų abejones. Stengėmės apsisaugoti nuo saulės sėdėdamos po ištemptu brezentu laivo gale. Su pasitikėjimu nardėm ir plaukiojom žuvyčių karalystėje, ieškodamos nematytų gyvūnų. Pasijutome kaip undinės. Pavakaryje, nuleidusios inkarą ir skaniai pavalgiusios, atidžiai klausėmės kapitono aiškinimo apie audras („squalls”). Sugulusios ant denio užmigome besigėrėdamos, berodos, pirštais pasiekiamomis žvaigždėmis.

Antradienis, birželio 30 d., 1998 m.

Paukščių čiulbesys ir kylančios saulutės pirmieji spinduliai švelniai ragino keltis ir gėrėtis per miglas artėjančią Dievo nutapytą dieną. Kavos kvapas buvo ženklas, kad kapitonas pasiruošęs pusryčiauti Pavalgiusios kartu su kapitonu aptarėm šios dienos numatytos kelionės eigą. Plaukėme link „Faro Blanco” miestelio, kurio priplaukoje ši vakarą apsistosime. Kaitri diena ir švelnus bangavimas sudarė raminančią nuotaiką. Nesku- bėdamos atlikome šiai dienai

paskirtus darbus ir uždavinius. Šiandien visa aplinka atrodė artima ir pažįstama, nors saulė ir debesys vis keitė jūros atspalvį. Artėjant prie priplaukos, kapitono nuotaika staigiai pasikeitė. Nekantriai ir aštriai pradėjo mus komanduoti. Nepripratusios prie tokio elgesio, išsigandusios tyliai vykdėm įsakymus. Pririšus laivą, kapitonas šypsodamasis aiškino, kad mes patyrėme blogo vadovavimo būdą. Labai vaizdžiai pajutome gero vadovavimo svarbą bei užduotį. Vakariename pasitarime buvo iškelta daug įdomių minčių. Vėl turėjome progą ant kranto pasinaudoti dušais ir baseinu, nors neprilygo „Key West” aplinkai. Po skanios itališkų makaronų su padažu vakarienės vakarą praleidome žiūrėdamos kapitono parūpintą „Video”. Buvo keista žiūrėti į ekraną, vietoje į žvaigždes. Sugulus denyje pirmą kartą šioje kelionėje teko kovoti su uodais.

Trečiadienis, liepos 1 d., 1998 m.

Šią paskutinę dieną laive kėlėmės vėliau, nes buvo likusios tik trys valandos plaukimo iki „Sea Base”. Po pusryčių, susitvarkiusios savo reikmenis, pasiskirstėme užbaigiamaisiais darbais. Reikėjo maistą suskirstyti ir iš pagrindų išvalyti laivą. Besiruošdamos pajutome išsiskyrimo liūdesį. Ant kranto laukė mūsų patarėja Laura. Laivą pririšus prašėdėjo rimti darbai. Iškrovusios savo reikmenis, vienos valė kajute, o kitos su šepečiais plovė denį ir blizgino laivo išorę. Kapitonui atlikus patikrinimą, gavome leidimą nulipti nuo laivo. Galutinai neatsisveikinome, žinodamos, kad bendrausime ši

vakarą. Išlipusios ant kranto jautėme keistą žemės siūbavimą, kuris sukėlė ilgesį grįžti į laivą. Sugražinę nardymo reikmenis, nuskubėjome į mums paskirtą kambarį, kuriuo dalinomės su naujai atvykusiomis amerikietėmis skautėmis iš pietinio pakraščio. Jos ruošėsi panašiai kelionei mišriame skautų vienete, todėl klausė patarimų ir domėjosi mūsų išpūdžiais. Kai pasigyrėme, kad taupydamos laive gelą vandenį, dvi dienas nesimaudėme dušuose, jos labai keistai į mus pasižiūrėjo ir nutrūko mūsų kalba. Apsitvarkius, Laura pateikė šiai kelionei įvertinti apklausinėjimo anketas. Atlikusios užduotį, pradėjome dainuoti savo mėgiamiausias skautiškas dainas. Susidomėję pristatė du jauni vadovai, kurie mums padainavo amerikietišku skautišku dainų. Po vėliavos nuleidimo, šiandien sugrįžusioms trims įguloms bei jų kapitonams buvo suruošta ypatinga havaietiško pobūdžio „Luau“ vakarienė ir laužas. Dalyviai atėjo pasipuošę margais, gelėtais mārškiniiais. Valgėme įvairiai paruoštus žuvies patiekalus, žaidėme vikrumo žaidimus ir dalinomės atmintiniais įvykiais. Mūsų kapitonas Chris, kaip besididžiuojąs tėvas, mus fotografavo iš visų pusių. Lauže kiekviena įgula trumpai save pristatė ir suvaidino nuotykį iš kelionės. Buvo išdalinti įvairūs pažymėjimai ir stovyklos ženklai. Buvome paprašytos padainuoti lietuviškai. Pasididžiuodamos dainavome savo pamiltas lietuviškas dainas. Džiugu būti lietuve! Kapitonas pakvietė dar kartą ant laivo šeimyniškam atsisveikinimui. Mes padainavome apie

šią kelionę sukurtus kupletus ir įteikėm prisiminimui žvakę, o jis perskaitė savo parašytą kupletą. Atsisveikinom pasidžadėdamos jam parašyti ir niekad jo neužmiršti. Grįžusios, vienos žaidė tinklinį naujų pažįstamų tarpe, kitos aplankė stovyklos krautuvėlę, o kelios pasidavė siūbuojantioms lovoms.

Ketvirtadienis, liepos 2 d., 1998 m.

Greitai kėlėmės, nes laukė paskutiniai išipareigojimai. Nusipraususios skubėjome išvalyti kambarį prieš eidamos į vėliavos pakėlimą. Tvarcingai uniformotos išsirikiavome paskutinį kartą „Sea Base“ rikiuotėje. Suskambėjo JAV himnas ir vienetų šūkiei. Ne-

tikėtai prieš pusryčius atsirado mūsų vairuotojas su autobusiuku. Laura į dėžę sukrovė pusryčiams vaisių, bandelių, sausų javainių ir pieno. Tikra skautė! Trumpai atsisveikinusios su Laura, susėdome kelionei į oro uostą ir namus. Oro uoste patekome į ankstyvesnį skrydį, tad pasiekėm Čikagą dienos šviesoje. Kaip greit prabėgo ši nuostabi kelionė. Skautė linksma, todėl gera nuotaika prisiminėm šios kelionės nuotykius ir išsigytą partitį. Dabar nekantriai laukiame tolimesnių progų tarnauti Dievui, Tėvynei ir Artimui, tobulindamos save.

M.U.

Tokį gaidį nesunku pačiam padaryti. Išžiūrėkite. Reikia išpiauti dvi dideles gaidžio galvas. paskui sulipinti viršuje, paliekant apačią laisvą, kad galima būtų užsidėti ant galvos. Išdažius įvairiomis spalvomis gaunasi juokingas žaislas.

LIETUVIŠKOS SKAUTYBĖS 80 METŲ SUKAKTIES ŠVENTĖ ČIKAGOJE

Lietuviškos Skautijos 80 metų sukaktis Čikagoje buvo minima š.m. lapkričio 15 d. iškilmingu pokyliu Jaunimo centro didž. salėje. Rengėjai — Čikagos Skautininkų draugovės vadovė s. Aldona Palukaitienė ir jos sukviestų talKininkų komitetas.

Šventiškai papuoštoje salėje, susirinkus daugiau negu 250 asmenų, 3 val. p.p. minėjimą pradėjo s. Ald. Palukaitienė. Pasveikinusi susirinkusius, scenon pakvietė rengimo komiteto narius — v.s. fil. Danutę Eidukienę, v.s. fil. Sigitą Miknaitį, v.s. fil. Jolandą Kerelienę, v.s. fil. Antaną Pauzuolį ir s. Jievą Paulauskienę. Visiems jiems buvo išreikšta padėka, prisegta gėlė ir dalyvių smarkiai paplota.

Akademinei minėjimo programai vadovavo v.s. fil. Sigitas Miknaitis. Pasveikinęs šion šventėn susirinkusius, pakvietė susikaupimo minute pagerbti mirusius brolius ir seses.

Fil. Sig. Miknaitis trumpoje kalboje reiškė džiaugsmą, kad Lietuvių Skautų sąjunga, švenčianti 80 metų sukaktį, yra gyva, klestinti ir jauna, o tam geriausias įrodymas buvo

š.m. vasarą įvykusi 8-ji Tautinė stovykla. Džiaugėsi, kad Lietuvoje veikia skautiški vienetai, vyksta stovyklos.

Lietuvių Skautų sąjungą sukakties proga sveikino Lietuvos Respublikos gen. konsulas Čikagoje dr. Giedrius Apuokkas. Ilgesnį žodį šia proga tarė v.s. fil. Vytautas Kamantas, Pasaulio Lietuvių Bendruomenės pirmininkas.

Lietuvių ev. liuteronų vyskupas Hansas Dumpys, sveikindamas savo ir Lietuvių ev. liuteronų Bažnyčios išėivijoje vardu, prisiminė ir savo skautavimo dienas Uchtės stovykloje, Vokietijoje.

Vydūno jaunimo fondo vardu sveikino VF valdybos pirm. v.s. fil. Vytautas Mikūnas kartu su savo pavaduotoja fil. Jūrate Variakojene. Priminė, kad LSS gyvuoja nuolat atsinaujindama jaunų vadovų dėka. Kad jų išėivijoje nestokojame, didelį vaidmenį atlieka LSS „Gintaro“ ir „Ažuolo“ jaunų vadovų mokyklos, kurių steigėjai ir ilgamečiai vedėjai yra v.s. fil. Kazys Matonis ir v.s. fil. Gilanda Matonienė. Šią garbingą LSS sukaktį švenčiant, Matoniams reiškiamą pagarba ir skiriama 2,000 dol. metinė Vydūno fondo pre-

mija ir garbės pažymėjimai. Matoniams šventėje nedalyvaujant, premijos jiems bus pasiūstos į Arizoną.

LSS Tarybos ir Pirmijos pirm. v.s. Birutė Banaitienė LSS vardu pasveikino šios šventės rengėjus ir dalyvius.

LSS Seserijos Vyriausia skautininkė v.s. fil. Rita Penčylienė dėkojo už darbą ir pasiaukojimą vadovėms ir vadovams, linkėdama ir toliau tęsėti išpareigojimus.

Buvo perskaitytas raštu gautas LSS Brolijos Vyriausio skautininko v.s. fil. Albino Seko sveikinimas.

LSS švenčiant 80 metų sukaktį, Tėvynės Dukros žymeiniu buvo apdovanota 80 metų skautaujanti sesė Regina Vaitkevičienė. Iki griaudumo sujaudinta Lietuviškos Skautybės veteranė visų dalyvių buvo pasveikinta gausiu plojimu.

Lietuviškai Skautybei dedikuotą buvusios LSS Vyriausios skautininkės a.a. poetės Juozės Vaičiūnienės eilėraščių „Aukite galingi“ jausmingai padeklamavo fil. gintarė Jūratė Jankauskaitė.

Akademiinė renginio dalis buvo baigta v.s. fil. Kęstučio Ječio skautavimą ir skautybę apibūdinančia paskaita.

Meninėje dalyje pasirodė visus maloniai nuteikęs „Dainavos“ ansamblio vyrų oktetas, vadovaujamas muz. Dariaus Polikaičio. Fortepijonu akompanuojant muz. Vidui Neve-

rauskui, jauni, šventišškai apsi-
sirengę vyrai per du išėjimus
padainavo 10-tį dainų ir dar
dvi priedo. Puikus jų dainavi-
mas, žaisminga vaidyba vi-
siems paliko malonų įspūdį.
Šaunieji vyrai ne tik mus
linksmino, bet net ir savo ho-
norarą paaukojo. Ačiū jiems!

Dainų pertraukos metu v.s.
Viadas Vijeikis humoristiškai
prisiminė savo skautavimo
dienų nuotykius, o fil. Jūratė
Jankauskaitė žavėjo puikia
deklamacija.

Rengejams paskelbus ilges-
nę pertrauką, buvo gera kiek
pajudėti ir pasigėrėti v.s. fil.
Danutės Eidukienės iniciaty-
va skoningai paruošta skau-
tiškos spaudos, leidinių ir nuo-
traukų parodėle, simboliškai
vaizduojančia LSS 80 metų
atskirus veiklos tarpsnius.

Po pertraukos, LSS Tarybos
pirmininkė v.s. B. Banaitienė
padėjo ilgamečiui „Skautų
aido“ techniniam redaktoriui
v.s. Vladui Vijeikiui, įteikda-

ma atitinkantį padėkos raštą.

Pagerbtas buvo ir vienas
pirmųjų Lietuvos skautų v.s.
fil. Jonas Dainauskas.

V.s. fil. kun. Juozui Vaišniui
sukalbėjus maldą, buvo pa-
tiekta puiki Aldonos Šoliūnie-
nės paruošta vakarienė, ku-
rios metu buvo surengti ir
gausių laimikių laimėjimai.

Šventės dalyviai vaišinosi ir
maloniai bendravo, džiaugda-
miesi gerai suorganizuotų ir
sklandžiai vestu sukaktuviniu
minėjimu.

Skirstydami linkėjom vie-
ni kitiems susitikimo Lietu-
viškos Skautybės 100-čio mi-
nėjime. Linkėjome, nors ne
visi tikėjomes jo sulaukti.
Žengdami į 81-sius LSS veik-
los metus tikimės, kad, kaip
iki šiol, vieniems pasitrau-
kiant, kiti stos jų vieton ir,
skautišku žingsniu žygiuoda-
mi, tęs našią lietuviško skau-
tavimo veiklą. Dirbkime ir bu-
dėkime!

IR

pamintų vienetų juostos, ku-
rios dėvimos sueigose ir skau-
tiškose iškilmėse. Tai yra pa-
sididžiavimo juostos, kurios
parodo jų prisirišimą prie
skautiškos akademinės veik-
los.

Sesė Lina Augutė ir brolis
Rimas Gecevičius buvo perves-
ti į Filisterių skautų sąjungą.
Šis simbolinis pervedimas
vyksta skautams akademi-
kams gavus universitetų bai-
gimo diplomą.

Sesės ir broliai vieni kitų
apdovanojo gėlėmis ir linkėji-
mais skautijos gerovei. Juos
sveikino ASS valdybos pirmi-
ninkas fil. Rimantas Griškėlis,
o valdybos pirmininko pava-
duotoja fil. Gina Mačiulienė
paskaitė Lietuvos akademikų
skautų sveikinimą.

Fil. Birutė Vindašienė, LB
apygardos pirmininkė, primi-
nė, kad skautai akademikai
turėtų palaikyti ryšį su Lietu-
vių Bendruomene.

Fil. istorikas Jonas Dainaus-
kas kreipdamasis į naujai pa-
keltuosius prašydamas ne-
dingti iš akademinės skautiš-
kos veiklos. Jis pastebėjo, kad
daug kartų dalyvavęs tokio
pobūdžio šventėse, šiandien
jis pasigenda anų sesių ir bro-
lių, kurie taip pat iškilmingai
pasizadėjo nenutraukti ryšių
su akademinė skautija. Kur
jie dabar? Dingo iš akade-
minės ir iš skautiškos veiklos.
Pažadai turi būti vykdomi, ki-
taip asmuo praranda savo gar-
bę ir lieka tik kaip vėjo linguo-
jama nendrė.

Vėliau vyko asmeniškai svei-
kinimai ir pasipuošimas gėlė-
mis, kurias įteikė Korp! Vytis
ir Akademinės Skaučių drau-
govės sesės ir broliai.

Po įžodžių ir spalvų uždėji-
mo buvo renkamos naujos val-

ASS METINĖ ŠVENTĖ ČIKAGOJE

Spalio mėnuo yra labai
reikšmingas Akademiniam
Skautų sąjūdžiui, nes šį mė-
nesį — 1924 m. spalio 16 d.
prasidėjo akademinė skautiš-
ka veikla Lietuvoje. Šio sąjū-
džio gimtadienis akademikų
skautų kasmet minimas Me-
tinėje šventėje. Ta proga vyks-
ta iškilmingos sueigos ir nau-
jiems nariams suteikiamos šio
sąjūdžio spalvos, vyksta pakė-
limas į Korp! Vytis senjorus, o
sesės po pasizadėjimo tampa
Akademikų Skaučių draugo-
vės tikrosiomis narėmis.

Š.m. spalio 3 d. Metinė
šventė ASS Čikagos skyriaus

buvo suruošta „Willowbrook“
patalpose. Šiai iškilmingai su-
eigai vadovavo fil. Vytenis
Kirvelaitis.

Pasizadėjimus davusios se-
sės Daina Lukaitė ir Karina
Turnerytė tapo Akademikų
Skaučių draugovės tikrosio-
mis narėmis.

Broliai Rimas Pečiulis ir
Moacir-Pranas de Sa Pereira
po pasizadėjimo tarnauti Die-
vui ir Tėvynei padėti Artimui
ir palaikyti nuolatinį ryšius
su Akademinio Skautų sąjū-
džiu, buvo priimti į Korp! Vy-
tis senjorų eiles. Davusiems
pasizadėjimus buvo įteiktos

dybos.

Į Čikagos Akademinę Skaučių draugovę buvo išrinktos: Jennifer Antanaitytė, fil. Julija Plačaitė, fil. Dana Genčiūtė, fil. Lina Augutė, fil. Ilona Radzevičiūtė ir t.n. Karina Turnerytė.

Į Korp! Vytis valdybą išrinkti: fil. Andrius Panaras, fil. Paulius Atkočiūnas, fil. Rimas Gecevičius, fil. Rimas Lukas, senj. Moacir — Pranas de Sa Pereira, senj. Rimas Radzevičius, senj. Mike Jesewitz ir fil. adv. Vytenis Kirvelaitis — tėvūnas.

Čikagos Filisterių Skautų sąjungos valdyba bus renkama atskirai kitą kartą.

Po rinkimų vyko pasisvečiavimas. Bendravimo metu, buvusi Filisterių sąjungos pirmininkė fil. Svajonė Kerelytė dėkojo buvusiems valdybos nariams už pagalbą vadovavi-

DŽIAUGIASI IR VĖL SUSITIKĖ

džiaugiasi vėl susirinkę perijodiniame suvažiavime. 1997 m. rugsėjo mėnesį buvo suvažiavę Travers City, Michigan. Būrelio aktyvus bendravimas prasidėjo Čikagos „Lituanicos“ skautų tunte dar prieš vyčiavimą, kai šis būrelis tebebuvo „Šunų“ skiltis. Nuo 1956 metų būrelio nariams besisklaidant po visą Ameriką, buvo pradėti nuolatiniai suvažiavimai, kuriuose dalyvauja ir jų šeimos. Šis suvažiavimas buvo devintas. Kitas suvažiavimas numatomas Lietuvoje 2000 metais.

Jurgis Prapuolenis

D.L.K. Kęstučio skautų vyčių būrelio nariai 1997 m. susitikę Travers City, Michigan. Iš k.: Alius Zeikus, Tomas Remeikis, Jonas Pileckis, Jurgis Prapuolenis, Algis Jakštys, Jaunutis Linartas, Vytautas Reklaitis, Povilas So-deika. Trūksta Rimo Palčiausko.

mo darbe, kiekvienam įteikdama po gražią rožę. Nuo jos neatsiliko ir Korp! Vytis bei studentų draugovės pirmininkas/ė.

Meninę šventės dalį atliko Algis Barniškis ir fil. dr. Vilija Kerelytė, padainuodami ilgesingas dainas. Vilija Kerelytė

savo dainavimu yra mėgiama lietuvių visuomenėje. Džiugu, kad turime jauną dainos talentą, išaugusią skautiško jaunimo eilėse.

il. Antanas Paužuolis

„NERIJOS“ TUNTO ŽINIOS

metais prisirašė 13 naujų ūdryčių kandidačių! Susilaukėme ir naujų jūrų jaunių (2) ir jūrų skaučių amžiaus sesių (3). „Nerijos“ tuntas padidėjo! Kviečiu visas lietuvaites įsijungti į „Nerijos“ tunto darbų. Mums visados reikia naujų idėjų ir pagalbos. Jei galėtumėte praveisti bent vieną sueigą per metus — būtų didelė pagalba! Gal norėtumėte padėti su išskylomis ar Kazimmo muge? Prašau skambinti, jei turite klausimų ar patarimų (708) 388-2041.

Kalėdų proga „Nerijos“ tunto sesės pardavinėja „balsam“ vainikus. Vainikų kaina 15 dol. Čekius prašau rašyti Lithuanian Scouts Association ir

siųsti sesei Danai Mikužienei, 620 Edgebrook Drive, Shorewood, IL 60431. Vainikus bus galima pasiimti gruodžio 5 d., Pasaulio lietuvių centre, Kalėdinės mugės metu.

Taip pat noriu paprašyti nario mokesčio. Nario mokestis yra 25 dol. „Nerijos“ tuntas sumoka Sesorijai 20 dol. už kiekvieną užsiregistravusią sesę. Čekius rašyti Lithuanian Scouts Association ir siųsti sesei Dainai Rudaitienei iki lapkričio 21 d.: 1800 S. Euclid Ave., Berwyn, IL 60402. Dėkoju iš anksto!

Gero vėjo!

j.s. Viligailė Lendraitienė

„Nerijos“ tunto tuntininkė

LSS SESERIJOS PASTOVYKLĖ „VILTIS”

„Negęstanti viltis, Lietuvos ir išeivijos ateitis!”

Kaip keista po dvidešimties metų sugrįžti į amerikiečių skautų „Treasure Valley” stovyklą, Paxton, Massachusetts ir vėl dalyvauti Lietuvių Skautų sąjungos suruoštoje aštuntoje Tautinėje stovykloje. Kiek daug prisiminimų: nors dabar atrodo, kad tie keliai pasidarė statesni ir ilgesni, o gal tik kojos susilpnėjo.

Nelengva daryti palyginimus su praėjusiomis tautinėmis stovyklomis. Tada turėjau kitas pareigas, kurios savo apimtimi sukūrė savas nuotakas ir atsiminimus. Tuomet skridau į šeštąją Tautinę stovyklą neseniai grįžusi į skautavimą kaip jau suaugusi vadovė. Namuose palikau vyrą ir du mažylius vaikučius. Buvau kviesta dirbti vyresniųjų skaučių pastovyklėje. Girdėjusi nemalonius atsiliepimus apie tų dienų jaunimą, praleidau daug nerimo naktų, nežinodama ko tikėtis. Teisybė,

kad nustebino jaunimo viešas anglų kalbos naudojimas; nors su vadovais beveik visi laisvai kalbėjo lietuviškai. Visi šie jaunuoliai buvo atvykę bendrauti skautiška nuotaika. Grįžau į namus giliai įsitikinusi, kad lietuviškos skautybės tikslai yra įgyvendinami ir neprarado savo užduoties. Pasiryžau sugrąžinti nors mažą dalį skolos ir tęsti savo geriamų vadovių pradėtą darbą.

Po dvidešimties metų sunku atsiminti net ir dalelę vyr. skaučių vardų, su kuriomis stovyklavau. O kaip malonu šioje stovykloje sutikti būrį tėvelių iš jaunų šeimų „Mažoji Lietuva” pastovyklės su kuriais susipažinau prieš dvidešimt metų. Su kokia nuostabi energija ir gera nuotaika nešė ant pečių ir vežė vežimėliuose savo jaunimą į valgyklą ir įvairius užsiėmimus. Skautybės šaknys turi purią dirvą jaunose šeimose. Jų

tarpe sutikau sesę Lilę Milukiene, buvusią LSS tarybos pirmininkę, kuri, eidama močiutės pareigas su dideliu pasididžiavimu gyrė jaunų šeimų ryžtą ir išsipareigojimus.

Jaučiu didelį džiaugsmą matydama tiek vadovaujanči tėvų, kurie nepagailėjo nei laiko, nei jėgų suruošti ir praveisti šią ypatingą stovyklą.

Ši stovykla skyrėsi nuo kitų truputį mažesniu stovyklautojų skaičiumi. Trūko vyresniųjų skaučių, akademikių ir skautininkų bendrijoje. Stovykla skyrėsi ir programų įvairumu. Šiomet skautauda-

VIII Tautinės stovyklos „Protėvių žemė” vadija, 1998 m. rugpjūčio 9 d., Paxton, MA.

Nuotr. Sigitos Miknaičio

ni amerikiečių skautų stovykoje, naudojoms jų paruoštomis programomis. Programos apėmė įvairius skautamokslio bei gamtos pažinimo užsiėmimus: šaudymas strėlėmis iš lankų, šaudymas šautuvais, astronomija, išsigelbėjimas ir gyvenimas gamtoje, oro reiškinų pažinimas, buriavimas, baidarių irklavimas ir gyvybės gelbėjimas plaukikams. Naujausia ir įdomiausia programa vadinosi „COPE“. Tai yra įvairios sudėties ir sunkumo bendradarbiavimui ir pasitikėjimui išvystyti užsiėmimai. Šioje programoje galėjo dalyvauti skautės nuo trylikos metų iki suaugusių... Kiekvienas žaidimas ir užsiėmimas turėjo savą užduotį, kurią galėjai atlikti tik visos skilties pagalba. Pasiekimo eigą aptarė ir išbandė pačios skilties narės, pravedėjų priežiūroje. Sunkiausi užsiėmimai pravedami poromis reikalavo didelio ryžto ir pasitikėjimo savim ir savo pora. Vyresnės skautės ir skautai vyčiai dalyvavo mišriose skiltyse, prityrusios skautės dirbo savo skiltyse. Beveik visi norėjo išbandyti savas jėgas laipiodami ant trejų aukštų akmeninės sienos. Kiti draugų iškelti, nors ir trumpai, skrido oru. Poromis, viena kitą skatindamos, lipo sesės milžiniškomis kopėčiomis. Bendradarbiavimas ir bendri išbandymai ugdė skautišką draugystę, dvasią ir pasitikėjimą savim ir kitais.

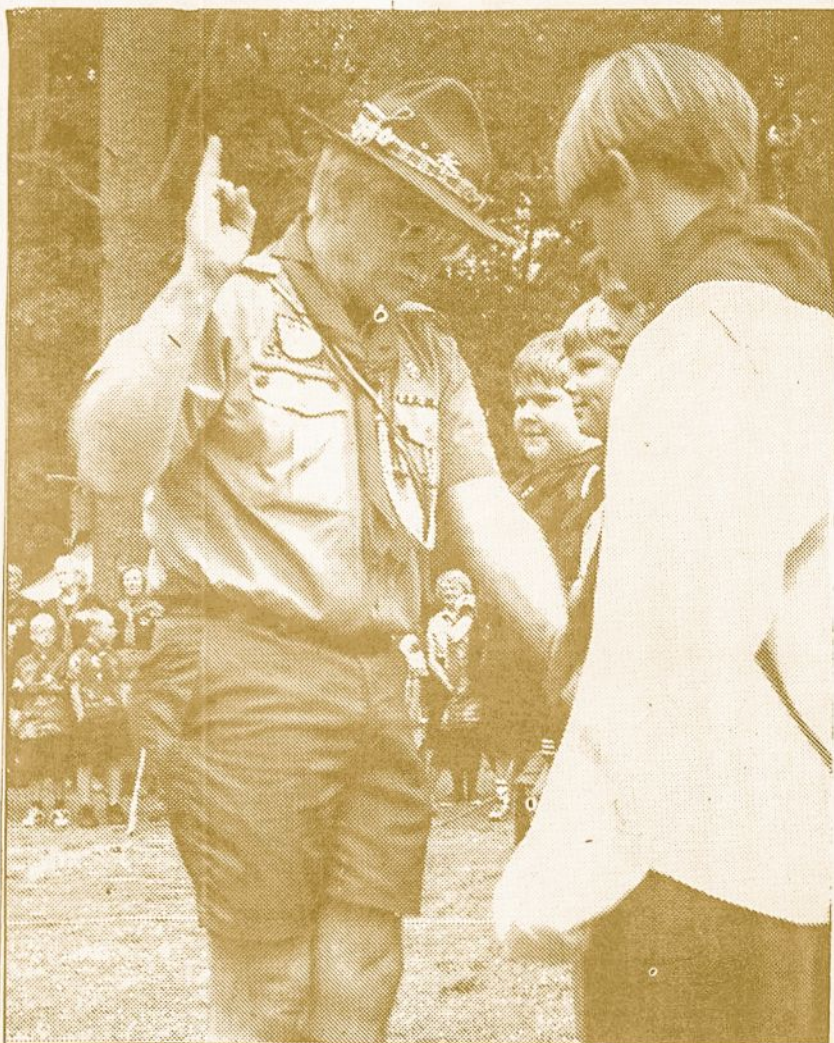
Kadangi amerikiečių skautų tikslai šioje stovykoje buvo skilčių sistemos išvystymas, kiekviena stovyklavietė turėjo įrengtą lauko virtuvę, kurioje draugovės virėsi ir valgė visus valgius. Norėdami palengvinti Tautinės stovyklos virtuvės

štabui ir išbandyti ankstyvesnėse stovyklose įgytas žinias, dvi pastovyklės kasdieną virėsi visus savo valgius. Po pirmų bandymų, visi reiškė didelį pasitenkinimą savais sugebėjimais. Ne tik skaniai pavalgė, bet sutaupė laiko ir jėgų kitiems užsiėmimams.

Šitie stovyklautojai mažai skyrėsi nuo šeštos Tautinės stovyklos dalyvių. Lietuvių kalbos stoka gal dažniau jautėsi negu praėityje, bet reiškėsi didelis susidomėjimas ir pasididžiavimas savo lietuviška kilme. Stipri lietuviško

skautavimo dvasia subure juos į šią nepaprastą Lietuvių Skautų sąjungos šventę. Dvidešimtmečio ištesėti pažadai atnešė mums svajotą ateitį ir išipareigojusį jaunimą.

v.s. Marytė Utz

VIII Tautineje stovykoje įžodį davusius jūrų jaunius sveikina LS Brolijos Vyriausias skautininkas v.s. fil. Albinas Sekas.

Nuotr. R. Otto

Postmaster: send address changes to

SKAUTU AIDAS

4613 W. 106 Pl.
Oak Lawn, IL 60453-5248

Jonas Dalnauskas
4523 S. Francisco Ave.
Chicago, IL 60632

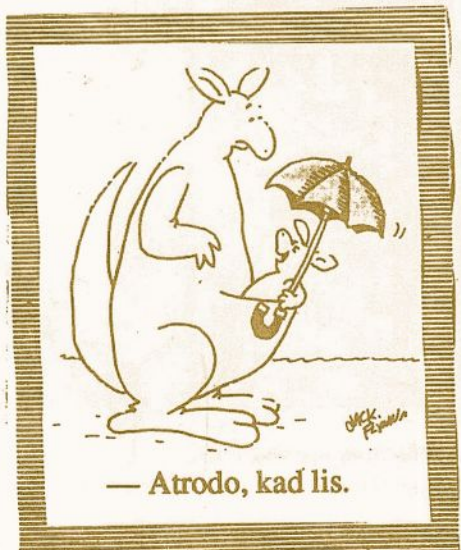
Du vadovai

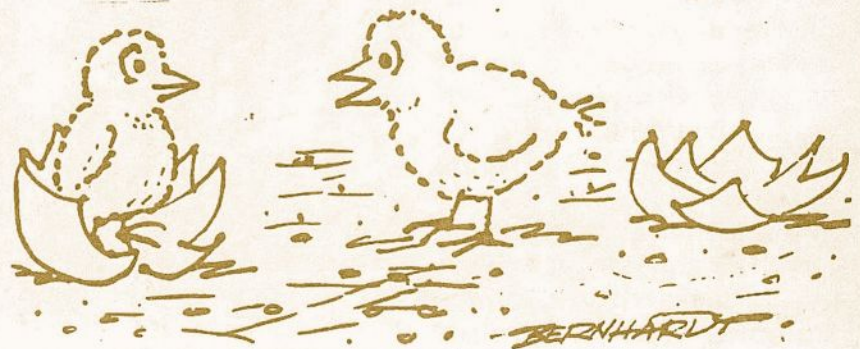
— Reikia nukabinti
sliėką nuo kabliuko.
Tada tuojau pat
atsiranda kitas

SENTENCIJOS

- * Nekask duobės kitam, pats įkrisi. Gal kaskime sau, tada kitas įkris?
- * Mėnulis nebijo, kai šuo loja. O ko jam bijoti, kai aukštai sėdi?
- * Į balą puolęs sausas nekelsi. Dabar ne bėda - rūbai impregnuoti.
- * Darbas darbą lenkia. Tegul lenktyniauja, o mes pailsėkim...
- * Angelas apleis, velnias ateis. Teisingai, žmogus turi teisę pasirinkti kompaniją.
- * Vietoj gulėdamas ir akmuo apželia. Tai kodėl mes negauruoti?
- * Po savo stogu visaip patogų. Taip, tačiau dar patogiau, jei jis didžiulis.

— Atrodo, kad lis.

— Neklausk manęs. Aš ir pats tik dabar atsiradau

